

U s n e s e n í

Krajský soud v Brně rozhodl v neveřejném zasedání konaném dne 26. července 2018 v trestní věci obžalovaných **R. C.**, nar. XXXX, a obžalovaného **M. K.**, nar. XXXX, o odvolání obou obžalovaných a státního zástupce proti rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 14.9.2017, č.j. 8 T 16/2016-1239, **t a k t o :**

Podle § 258 odst. 1 písm. b), d), f) trestního řádu se napadený rozsudek **z r u š u j e .**

Podle § 259 odst. 1 trestního řádu se věc vrací soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem Městský soud v Brně zločinem podvodu podle § 209 odst. 1,4 písm. d) trestního zákoníku (bod 1), dále zločinem podvodu podle § 209 odst. 1,4 písm. d) trestního zákoníku, dílem dokonaným (bod 2.1), dílem ve stadiu pokusu ve smyslu § 21 odst. 1 trestního zákoníku (bod 2.2), dále zločinem podvodu podle § 209 odst. 1,4 písm. d) trestního zákoníku (pod body 3.1 a 3.2) a nakonec zločinem podvodu podle § 209 odst. 1,4 písm. d) trestního zákoníku (pod bodem 4.2) dílem ve stadiu pokusu ve smyslu § 21 odst. 1 trestního zákoníku (pod bodem 4.1). Jichž se dopustili dle zjištění soudu I. stupně tím, že

1. začátkem května 2011 jako zástupci společnosti XXXX, IČ: XXXX, se sídlem XXXX, XXXX nabídli M. S., nar. XXXX jí poskytnutí půjčky ve výši 1.000.000,- Kč s čímž souhlasila a dne 17. 5. 2011 a v Holešově na Městském úřadě s ní uzavřeli smlouvu o půjčce ve výši 1.000.000 Kč splatnou do 17.8.2011, kde M. S. byla v postavení dlužníka a společnost XXXX věřitelem, přičemž k zajištění pohledávky ze smlouvy o půjčce uzavřeli též den i zástavní smlouvu na nemovitosti M. S., a to na budovu č. p. XXXX stojící na pozemku p. č. XXXX a pozemky p. č. XXXX, p. č. XXXX a p. č. XXXX, vše zapsáno na listu vlastnictví č. 3423, pro katastrální území XXXX, obec XXXX, okres Kroměříž u Katastrálního úřadu pro Zlínský kraj, územní pracoviště Holešov a takto jednali s tím, že M. S. celou částku 1.000.000 Kč neposkytnou a ani neposkytli, ale budou ji po ní požadovat, přičemž při podpisu smlouvy o půjčce dne 17. 5. 2011 jí poskytli pouze částku ve výši 165.465 Kč, kterou uhradili exekuci M. S. a více nic neposkytli a po uplynutí tříměsíční lhůty dne 15. 8. 2011 zaslali M. S. výzvu k úhradě předmětné půjčky na částku 1.090.000 Kč, která jí nebyla v této výši poskytnuta, na

základě čehož M. S., ze strachu aby nepřišla o svoji nemovitost, prodala tuto nemovitost svojí dceři P. S., nar. XXXX, která si na tuto koupi musela vzít hypoteční úvěr u UniCredit Bank Czech Republic, a.s., IČ 649 48 242 a po vzájemných jednáních o výši požadované částky, byla z tohoto hypotečního úvěru uhrazena dne 30. 9. 2011 částka ve výši 900.000 Kč, čímž způsobili M. S. škodu ve výši 734.535 Kč,

2.1. v červnu 2012 jako zástupci společnosti XXXX přislíbili T. B., nar. XXXX, půjčku ve výši 100.000 Kč za účelem úhrady jeho dřívějších dluhů a dne 8. 6. 2012 v Břeclavi uzavřeli s J. B., nar. XXXX (otec T. B.) smlouvu o půjčce finanční částky ve výši 500.000 Kč, kdy před podpisem smlouvy si T. B. stačil rychle přečíst první stranu této smlouvy a na jeho dotaz, proč je ve smlouvě uvedena částka 500.000 Kč odpověděl M. K., že je to kvůli daním, čemuž T. B. uvěřil, ale dále M. K. a R. C. využili časovou tíseň T. B., který spěchal do zaměstnání o čemž M. K. a R. C. věděli a jednali celou dobu se záměrem, aby smlouvy byly podepsány dříve, než si je T. B. aj. B. mohli řádně přečíst a že T. B. celou částku 500.000 Kč neposkytnou, neboť dne 8. 6. 2012 poskytli převodem z bankovního účtu č. 2600253166 vedeného u Fio banky, a.s. ve prospěch účtu T. B. č. XXXX vedeného u GE Money bank, a.s. pouze částku 100.000 Kč a více nic neposkytli, když dne 31. 7. 2012 společnost XXXX uplatnila zesplatnění půjčky a požadovala úhradu částky ve výši 600.000,- Kč, kterou J. B. dne 12. 9. 2012 a 13. 9. 2012 uhradil, čímž způsobili J. B. škodu ve výši 400.000 Kč,

2.2. v srpnu 2012 jako zástupci společnosti XXXX, přislíbili manželům J. N., nar. XXXX a D. N., nar. XXXX, půjčku finančních prostředků ve výši 150.000 Kč, aby manželé mohli uhradit své dřívější dluhy, na základě čehož byla v Olomouci dne 24. 8. 2012, na pobočce Pošty 2, uzavřena smlouva o půjčce finanční částky ve výši 400.000 Kč a zástavní smlouva na nemovitosti manželů N., kde manželé N. byli v postavení dlužníka a společnost XXXX věřitelem, při podpisu smlouvy předstírali časovou tíseň se záměrem, aby smlouvy byly podepsány dříve, než si je manželé N. mohli řádně přečíst a dozvědět se, že ve smlouvě je uvedená částka ve výši 400.000 Kč v rozporu s požadovanou částkou 150.000 Kč a po podpisu smluv J. N. před poštou předali pouze částku ve výši 130.000 Kč a více nic neposkytli, přičemž dne 16. 10. 2012 uplatnila společnost XXXX zesplatnění půjčky, kdy požadovala částku 694.246,- Kč a dne 22. 4. 2013 výzvou k vyklizení nemovitosti požadovali úhradu částky 1.042.967,- Kč, manželé N. proto odstoupili od smlouvy a přestali řádně hradit splátky, čímž by způsobili manželům J. N. a D. N. škodu ve výši 270.000 Kč,

3.1. na přelomu září a října 2013 jako zástupci společnosti XXXX přislíbili V. V., nar. XXXX, půjčku ve výši 300.000 Kč za účelem úhrady dluhů a dne 3. 10. 2013 byla na poště v Lomnici uzavřena smlouva o půjčce finanční částky ve výši 550.000 Kč a zástavní smlouva na nemovitosti manželů V., kde V. V., nar. XXXX a M. V., nar. XXXX, byli v postavení dlužníka a společnost XXXX věřitelem, při podpisu smlouvy předstírali časovou tíseň se záměrem, aby smlouvy byly podepsány dříve, než si je manželé V. mohli řádně přečíst a dozvědět se, že je v ní uvedená částka ve výši 550.000 Kč v rozporu se skutečně obdrženou částkou 300.000 Kč neboť po uzavření smlouvy byla předána V. V. po podpisu smlouvy pouze částka ve výši 300.000 Kč, přičemž na dotaz V. V. na tuto skutečnost mu R. C. odpověděl, že je to jištění proti neplatičům, avšak při jednání o úhradě půjčky požadovali částku ve výši 600.000,- Kč, jinak uplatní všechny sankce ze smlouvy, a proto ze strachu, aby dluh nebyl vyšší V. V. dne 1. 11.

2013 částku ve výši 600.000,- Kč uhradil, čímž způsobili manželů V. a M. V., škodu ve výši 250.000 Kč,

3.2. v říjnu 2013 jako zástupci společnosti XXXX, přislíbili manželům M. C., nar. XXXX a B. C., nar. XXXX, poskytnutí půjčky na úhradu dřívějších závazků u společnosti XXXX, s.r.o., IČ XXXX, ve výši 132.287 Kč a přislíbili jim vyřízení tohoto závazku u této společnosti, kdy pod různými záminkami, jako ověření podpisu k jednání se společností XXXX, s.r.o., odstranění zástavy, jednání na katastrálním úřadě apod., po předstírání časové tísně jim podstrčili dne 16. 10. 2013 v Brně-Bohunicích k podpisu kupní a zástavní smlouvu na jejich byt č. 13 nacházející se v bytovém domě na ulici XXXX v Brně, a to bytovou jednotku č. 509/13 nacházející se v domě č. p. XXXX, postaveném na pozemku p. č. 1898 a příslušný spoluvlastnický podíl 708/20382 na společných částech domu, vše zapsáno na listu vlastnictví č. XXXX a XXXX pro katastrální území XXXX, obec Brno, okres Brno-město, u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, územní pracoviště Brno-město, za kupní cenu 1.450.000 Kč, kdy manželé C. tyto smlouvy podepsali, aniž by si je přečetli, a dále jim za stejných okolností podstrčili potvrzení o uhrazení kupní ceny ze dnech 18. 10. 2013, 21. 10. 2013 a 22. 10. 2013 v Brně-Bohunicích, aniž by si je manželé C. přečetli a využili tím jejich nepozornosti a naivity, a takto jednali s tím, že uhradí pouze dluh u společnosti XXXX, s.r.o., ve výši 132.287 Kč, což dne 17. 10. 2013 vkladem na účet č. XXXX / XXXX učinili a nic více manželům C. neposkytli, čímž za tuto cenu získali neoprávněně jejich nemovitost, kterou společnosti XXXX dne 12. 3. 2014 prodal osobě R. Š., nar. XXXX za částku 1.550.000 Kč, čímž způsobili manželům C. škodu ve výši 1.417.713 Kč,

4.1. v červnu 2014 jako prokuristé společnosti XXXX s.r.o., IČ: XXXX, se sídlem XXXX, XXXX, přislíbili A. F., nar. XXXX, poskytnutí půjčku ve výši 80.000 Kč, a dne 13. 6. 2014 na poště v Brně Bystrci uzavřeli smlouvu o zápůjčce finanční částky ve výši 280.000 Kč, kde A. F. byla v postavení vydlužitele a společnost XXXX s.r.o. jako zapůjčitele, kdy k zajištění pohledávky ze smlouvy o zápůjčce uzavřeli též den i zástavní smlouvu na nemovitosti A. F. a při podpisu smlouvy předstírali časovou tíseň se záměrem, aby smlouvy byly podepsány dříve než si je mohla rádně přečíst a dozvědět se jejich obsah, po té co si A. F. všimla, že je ve smlouvě uvedena vyšší částka, než kterou požadovala půjčit, jí odpověděli, že se jedná o krytí jejich společnosti, čemuž A. F. uvěřila a takto jednali s vědomím, že jí celou částku 280.000 Kč neposkytnou, ale budou jí po ní požadovat, předali jí pouze před poštou v Brně Bystrci částku 80.000 Kč, uzavřenou smlouvu jí nepředali s tím, že jí zašlou poštou, což neučinili a poté co dne 13. 6. 2014 A. F. zjistila, že byl proveden vklad zástavního práva na její nemovitost se rozhodla ke dni 20. 6. 2014 od smlouvy o zápůjčce písemně odstoupit a dne 10. 9. 2014 zapůjčenou částku ve výši 80.000 Kč vrátila, žádala u příslušného katastrálního úřadu o zpětvzetí návrhu na vklad zástavního práva s čímž obžalovaní nesouhlasili, avšak společnost XXXX s.r.o. z titulu odstoupení od smlouvy požadovala po A. F. uhradit celou částku uvedenou ve smlouvě s příslušenstvím ve výši 297.695 Kč, což A. F. odmítla, čímž by jí způsobili škodu ve výši 200.000 Kč,

4.2. jako zástupci společnosti XXXX s.r.o., IČ: XXXX, se sídlem XXXX, XXXX, přislíbili D. Ch., nar. XXXX, poskytnutí půjčky ve výši 200.000,- Kč a dne 2. 6. 2014 byla v Praze uzavřena smlouva o zápůjčce ve výši 490.000,- Kč, kde D. Ch. byl v postavení vydlužitele a společnost XXXX s.r.o. v postavení zapůjčitele, kdy k zajištění pohledávky ze

smlouvy o zápůjčce uzavřeli týž den i zástavní smlouvu na nemovitosti D. Ch. a takto jednali s vědomím, že celou částku uvedenou ve smlouvě 490.000,- Kč mu neposkytnou, ale poskytnou mu pouze částku 200.000,- Kč a po zesplatnění půjčky po něm dne 24. 7. 2014 požadovali částku ve výši 720.820,- Kč, čímž by D. Ch. způsobili škodu ve výši 290.000,- Kč.

Za to I) ohledně bodu 1) podle § 44 trestního zákoníku bylo upuštěno od uložení souhrnného trestu k rozsudku Okresního soudu v Kroměříži ze dne 10.12.2013, č.j. 9 T 198/2013-1572. II) byl obžalovanému K. podle § 209 odst. 4 trestního zákoníku, za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku uložen za skutky pod body 2.1, 2.2, 3.1 a 3.2 úhrnný trest odnětí svobody v trvání 3 let, kdy pro výkon trestu byl zařazen do věznice s dozorem. Za III) podle § 209 odst. 4 trestního zákoníku za skutky pod bodem 4.1 a 4.2 mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 2 let, pro výkon trestu byl zařazen do věznice s dozorem.

Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku, za použití § 68 odst. 1,2 trestního zákoníku byl obžalovanému uložen peněžitý trest ve výši 100 denních sazeb, kdy výše jedné sazby byla stanovena částkou 1000 Kč, tedy celkem 100.000 Kč. Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, byl uložen náhradní trest odnětí svobody v trvání 2 roků.

Obžalovanému R. C. za I) podle § 44 trestního zákoníku za zločin podvodu pod bodem 1) upustil od uložení souhrnného trestu k rozsudku Okresního soudu v Kroměříži ze dne 10.5.2012, č.j. 9 T 47/2011-221. Za II) mu podle § 209 odst. 4 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku uložil za jednání pod body 2.1, 2.2, 3.1, 3.2, 4.1 a 4.2 úhrnný trest odnětí svobody v trvání 5 let, kdy pro výkon tohoto trestu ho zařadil do věznice s ostrahou. Podle § 67 odst. 1 trestního zákoníku, za použití § 68 odst. 1,2 trestního zákoníku byl obžalovanému uložen peněžitý trest ve výši 100 denních sazeb, kdy výše jedné denní sazby byla stanovena částkou 1.000 Kč, tedy celkem 100.000 Kč. Podle § 69 odst. 1 trestního zákoníku byl stanoven náhradní trest odnětí svobody pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán v trvání 2 roků.

Dále podle § 226 písm. a) trestního řádu oba obžalovaní byli zproštěni obžaloby pod bodem 3.1 obžaloby Městského státního zastupitelství v Brně ze dne 19.2.2016, sp. zn. 1 Zt 50/2015 pro zločin podvodu podle § 209 odst. 1,4 písm. d) trestního zákoníku, jehož se měli dopustit tím, že

3.1. v srpnu 2013 jako zástupci společnosti XXXX přislíbili O. H., nar. XXXX, poskytnutí půjčky za účelem úhrady dluhu za dodávku zemního plynu u společnosti BOHEMIA ENERGY entity s.r.o. a dne 29. 8. 2013 v Brně pak byla uzavřena smlouva o půjčce finanční hotovosti ve výši 350.000,- Kč, kde O. H. a jeho matka V. H., nar. XXXX, byli v postavení dlužníka a společnost XXXX věřitelem, kdy k zajištění pohledávky ze smlouvy o půjčce uzavřeli týž den i zástavní smlouvu na nemovitosti V. H., a to budovu č. p. XXXX stojící na pozemku p. č. XXXX a pozemků p. č. XXXX a p. č. XXXX, vše zapsáno na listu vlastnictví XXXX pro katastrální území XXXX, obec Brno, okres Brno-město, u Katastrálního úřadu pro Jihomoravský kraj, katastrální pracoviště Brno-město, kdy při podpisu smlouvy předstírali časovou tíseň se záměrem, aby smlouvy byly podepsány dříve, než si je H. mohli řádně přečíst a dozvědět se, že ve smlouvě je uvedená částka ve výši 350.000,- Kč v rozporu se skutečně

obdrženou částkou 50.000,- Kč a že porušením smluvních podmínek týkajících se uzavření pojištění, vzniká společnosti XXXX nárok na zesplatnění půjčky do 30 dnů společně se smluvními pokutami, o čemž je neinformovali, čímž využili jejich nepozornosti a naivity a takto jednali vědomi si, že smluvní podmínky smlouvy týkající se pojištění jsou vzhledem k postavení dlužníků starobních a invalidních důchodců prakticky nespílitelné a že H. celou částku 350.000,- Kč neposkytnou, ale budou ji po nich požadovat, kdy po uzavření smlouvy byla předána O. H. pouze částka ve výši 50.000,- Kč a více nic neposkytli a po uplynutí 30 denní lhůty vzniklo právo společnosti XXXX na zesplatnění půjčky, což dne 7. 11. 2013 uplatnila a požadovala úhradu ve výši 1.202.287,- Kč, kdy na základě tohoto se H. rozhodli nemovitost prodat prostřednictvím realitní kanceláře XXXX (XXXX), kdy po prodeji nemovitosti a po vzájemných jednáních mezi realitní kanceláří a společností XXXX bylo dohodnuto vyplacení částky 750.000,- Kč, která byla vyplacena postupně v měsíci prosinci 2013, čímž způsobili O. H., nar. XXXX a V. H., nar. XXXX, škodu ve výši 700.000,- Kč. S tím, že nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž jsou obžalovaní stíháni.

Nakonec podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla oběma obžalovaným uložena povinnost společně a nerozdílně uhradit škodu poškozeným, a to J. a D. N. ve výši 270.000 Kč, M. S. ve výši 734.535 Kč, V. a M. V. ve výši 250.000 Kč, M. C. ve výši 1.417.713 Kč, a J. B. ve výši 400.000 Kč.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu byla poškozená A. F. odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Nakonec podle § 229 odst. 2 trestního řádu byli poškození J. a D. N., V. a M. V. odkázáni se zbytky svých nároků na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Proti tomuto rozsudku si včas podali odvolání jak oba obžalovaní prostřednictvím své obhájkyně, tak v jejich neprospěch městský státní zástupce v Brně.

Městský státní zástupce měl zejména výhrady k části rozsudku, kde byli oba obžalovaní zproštěni obžaloby pod bodem 3.1, kde vytýká soudu I. stupně, že považuje O. a V. H. za manželé, ač se jedná o matku se synem, kdy nepovažuje hodnocení důkazů v tomto bodě za správné a porušující zásady formální logiky v tom směru, že výpověď poškozené a stejně tak výpovědi svědků L. a P. potvrzují verzi poškozených a má za to, že i zde je třeba oba obžalované uznat vinnými.

Dále vytýká soudu I. stupně, že se ve vyčíslení způsobené škody odchýlil od podané obžaloby, kdy tuto skutečnost přiměřeným způsobem nevysvětlil. Správně dle názoru státního zástupce bylo postupováno pouze v bodě 1) a v bodě 3.1, kdy v ostatních případech považuje vyčíslení škody za nepřezkoumatelné.

Dále vytýká soudu I. stupně, že ač z výroku o vině pod body 4.1 a 4.2 souhrn škody činí 490.000 Kč, přesto byla použita přísnější právní kvalifikace ve smyslu § 209 odst. 4 trestního zákoníku, což považuje za chybu. Navrhl, aby napadený rozsudek byl zrušen jak ve výroku týkající se zprošťující části, tak ve výroku o vině a byla věc vrácena soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Obhajoba velice obsažná (24 stran) měla výhrady jednak procesní a jednak hmotně právní.

S ohledem na rozsah provedeného odvolání odvolací soud považuje za nadbytečné toto citovat a dovolí si odkázat na obsah tohoto odvolání a bude se vyjadřovat k jednotlivým výhradám tak, jak jsou postupně uvedeny nejdříve procesní stránka a poté jednotlivé skutky v chronologickém pořadí.

Odvolací soud v souladu s ustanovením § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal výroky napadeného rozsudku v intencích podaného odvolání, přezkoumal zároveň způsobe řízení před soudem I. stupně a dospěl k následujícím závěrům.

Pokud jde o způsob řízení, tak zde odvolací soud neshledal žádné takové závady, které by mohly mít vliv na správnost jednotlivých výroků rozsudku. Pokud je namítáno obhajobou, že bylo porušeno právo obžalovaných tím, že soud vyhlásil odsuzující rozsudek v jejich nepřítomnosti, tak tato výhrada nemá oporu v realitě. Jak je patrné u posledního hlavního líčení bylo odročeno pouze a jedině za účelem vyhlášení rozsudku, u čehož byli přítomni jak obhájkyň, tak oba obžalovaní, kdy termín vzali na vědomí, kdy k odročenému hlavnímu líčení, ve kterém byl pouze vyhlášen již odsuzující rozsudek dne 14.9.2017, se však oba obžalovaní nedostavili, kdy na počátku hlavního líčení (viz č.l. 1230 p.v.) obhájkyň prohlašuje, že obžalovaní žádají, aby bylo jednáno v jejich nepřítomnosti. Je pravda, že formálně chybí vyhlášení usnesení soudu o tom, že bude jednáno v nepřítomnosti, avšak tato skutečnost nemá žádný materiální dopad. V této části hlavního líčení se obžalovaní neměli k čemukoliv vyjádřit, neboť byl jen vyhlášen odsuzující rozsudek, přičemž reakce na vyhlášení takového rozsudku počíná běžet doručením takového rozsudku a v odvolací lhůtě 8 dnů od tohoto data, kdy tohoto práva oba obžalovaní využili tím, že si podali odvolání. Pokud jde o přehled výhrad týkajících se skutku č. 1 - M. S., tak zde lze připustit, že základní problém, tedy problém který panuje ve všech jednotlivých skutcích, tedy vyřešení otázky kolik peněz poškození požadovali, kolik jich dostali a jaké částce se upsali vrátit, přičemž tento rozdíl zřejmě bude škodou. V tomto bodě zůstal ne zcela jasný. Najisto postaveno je, že obžalovaní zaplatili ve prospěch poškozené částku 165.465 Kč, avšak jakou částku vlastně poškozená požadovala, eventuálně jakou část kdo obdržel, zůstalo poněkud nejasné.

Tvrzení obhajoby o tom, že výpověď svědkyně je vyvrácena jednoznačně výpovědí notáře JUDr. P. Skopala, jehož obhajoba považuje za velmi důvěryhodnou osobu, tak tato výhrada neobstojí neboť trestní řád nezná důkazy méně kvalitní či více kvalitní, veškeré důkazy je třeba hodnotit jak jednotlivě, tak v souhrnu a rozhodně nelze stavět na tom, že některý důkaz má větší vypovídací hodnotu.

Na začátku je třeba připomenout základní zásadu trestního řízení, že hodnocení důkazů je výhradním právem soudu I. stupně a zasahovat do něho lze jen tehdy, pokud toto hodnocení odporuje zásadám formální logiky. V této části je proto třeba soudu I. stupně vytknout, že nezaujal konkrétní stanovisko k výpovědi příslušného notáře a dále se nezabýval celkovými dluhy poškozené S.. Tvrzení obhajoby, že zde se jedná o extrémní rozpory mezi

dokazováním a následným skutkovým zjištěním, nemá oporu, lze uzavřít v tomto bodě pouze to, že soud I. stupně nevěnoval odůvodnění rozsudku, kdy hodnotil důkazy jednotlivě, tak v jejich souhrnu, náležitou pozornost.

Poněkud nejasná je situace též mezi uzavřenou smlouvou o půjčce na č.l. 300 a k tomu zcela odporující pokladní doklady na č.l. 316, které logicky odporují smlouvě o půjčce. V tomto smyslu odvolací soud shledává naprostou absenci hodnocení těchto důkazů.

Pokud se jedná o skutek 2.1 – poškozený Jan B., tak zde je třeba přisvědčit obhajobě v tom smyslu, že soud I. stupně systematicky zaměňuje poškozeného J. B. s jeho synem T. B.. Toto však svědčí pouze o nepozornosti při vyhotovování rozhodnutí, nemá však podstatný význam, neboť z kontextu je zřejmé kdo je kdo. Opět se zde naskytá otázka kolik peněz poškozený požadoval a kolik ve skutečnosti obdržel bez ohledu na to na jaké částky doklady znějí. Rozpor, který je vytýkán obhajobou v tomto bodě by mohl být důležitý, avšak je třeba si položit základní otázku z jakého důvodu byla nezpochybnitelně poškozenému J. B. poukázána částka 100.000 Kč převodem z bankovního účtu, přičemž zbývající údajná částka není nijak doložena. Poněvadž soud I. stupně sází věrohodnost poškozených jako výrazně vyšší než tvrzení obžalovaných a jiných předložených listin, je třeba se věrohodností jak J. B., tak T. B. zabývat.

Je třeba přisvědčit obhajobě v tomto bodě, že ze spisu není patrné, že by se poškozený J. B. připojil se svým nárokem na náhradu škody, nebo že by na počátku hlavního líčení takovýto nárok soud před provedeným dokazováním přečetl, takže potom lze s obhajobou souhlasit v tom směru, že nemělo být rozhodnuto o tom, že obžalovaní jsou povinni 400.000 Kč poškozenému J. B. uhradit.

Pokud jde o skutek 2.2 - manželé N. - tak pokud jde o požadavek na grafologické zkoumání podpisů poškozených na výdajových dokladech, tak zde je možno jednoduše uzavřít, že výdajové doklady jsou kopiemi a jak je obecně známo s kopiemi grafologie nepracuje. Navíc jak je patrné, podpisy, tak jak uzavřel soud I. stupně na pokladních dokladech na č.l. 387, jsou extrémně jiné, zejména poškozeného N., na rozdíl od dokladů úředně ověřených na č.l. 380 a 384. Pokud je argumentováno, že svědci poškození v podstatě lžou, když tvrdí, že žádné konkrétní doklady, které jim byly předkládány nepodepsali, tak takovéto tvrzení není na místě, neboť jak je patrné ve všech konkrétních případech v této věci, obžalovaní jednali pod tlakem času, množství informací, kdy poškození, jak se to jeví i odvolacímu soudu příliš bystří nejsou ani jeden, takže pokud samozřejmě jim byla vnucena řada listin, které je třeba podepsat a tyto ani nečetli a podepsali, tak potom zcela logicky tvrdí, že konkrétní listinu nepodepsali, byť takto činili před notářem či úředníkem. V tomto směru rozhodně nelze na základě takovýchto jednotlivých výhrad dovozovat, že svědci nejsou věrohodní.

V tomto směru je též třeba připomenout skutečnost, kterou se soud I. stupně vůbec nezabýval, že jeden z poukazovaných výdajových dokladů na č.l. 387 je datován den před tím než byly sepsány veškeré ostatní důležité listiny.

Další výhrady obhajoby ohledně grafologie nejsou na místě, jak již bylo shora konstatováno, listiny jsou pouze v kopiích, tudíž je nelze grafologicky zkoumat.

Skutek 3.1 – manželé V.. Zde je třeba připustit, že tak jak namítá obhajoba, že vysvětlující vyjádření svědkyně V. u hlavního líčení, že měli splácet něco přes 3.000 Kč po dobu 5 let poměrně „kulhá“ i s jejím tvrzením o půjčce pouhých 300.000 Kč a nikoliv 550.000 Kč.

Pokud jde o skutek 3.2 – manželé C., kdy dle názoru soudu k těmto námitkám lze říci pouze to, že mají svůj význam toliko v tom smyslu, že soud I. stupně odůvodnění, zejména svých úvah o věrohodnosti či nevěrohodnosti toho kterého důkazu, se uchýlil pouze k obecným tvrzením a nevěnoval v tomto bodě přílišnou pozornost přesvědčivosti svých úvah. V tomto bodě lze přisvědčit toliko námitkám jak ze strany obhajoby, tak ze strany obžaloby týkající se jednak částky, kterou je způsobená škoda jednak výrokem o náhradě škody, kdy lze přisvědčit jak obhajobě, tak obžalobě, že částky jsou zde vyčísleny vadně a z odůvodnění není zřejmé, jak k nim soud I. stupně došel.

Pokud jde o skutek 4.1 - A. F., tak zde lze přisvědčit obhajobě v tom, že zde zůstalo poněkud nejasno, jaká byla finanční situace A. F. v souvislosti se splátkami, které v kritickém období učinila ve prospěch České spořitelny, neboť z vyjádření, které si vyžádal soud na č.l. 1189 je uvedeno, že 30.6.2014 poškozená uhradila 2 déle trvající půjčky po 50.000 Kč. Což dohromady činí 100.000 Kč nehledě k nesplaceným úrokům, které bezpochyby k tomuto datu musela uhradit. V tomto smyslu je třeba dát za pravdu obhajobě, že evidentně krátce před tímto datem poškozená údajně žádá pouhých 80.000 Kč, několik dní na to uhrazuje přinejmenším 100.000 Kč a následně sice vrací obžalovaným částku 80.000 Kč, avšak z půjčky kterou si vzala teprve v září 2014. V tomto směru je tedy třeba dokazování doplnit, eventuálně se postavit na poněkud jiné stanovisko.

Pokud se jedná o skutek 4.2 – poškozený D. Ch., zůstala situace zcela nejasná, neboť není vůbec zřejmé, z jakého důvodu obžalovaní nechali podepsat poškozenému 2.6.2014, kdy tedy mělo dojít k zápůjčce údajných 490.000 Kč, ač poškozený trvá na částce 200.000 Kč, zároveň k podpisu uznání dluhu na částku 844.784 Kč. To je jediné, co lze v tomto bodě soudu I. stupně vytknout, kdy ostatní výhrady opětovně směřují pouze do nesouhlasného hodnocení důkazů ze strany obhajoby vůči hodnocení důkazů soudem.

Pokud jde o odvolání státního zástupce, tak i odvolací soud má za to, že není zcela zjevné z jakého důvodu byli obžalovaní zproštěni pod bodem 3.1 obžaloby, kdy důkazní situace je fakticky shodná jako ve všech ostatních případech a z odůvodnění rozsudku není patrné, proč zrovna v tomto případě byli shledáni O. a V. H. nevěrohodnými.

Ve směru podaného odvolání státním zástupcem je třeba přisvědčit i tomu, že soud, pokud zprostil tento skutek potom nesprávně kvalifikoval jednání obžalovaných pod bodem 4), neboť škoda v tomto bodě potom nepřesáhla částku 500.000 Kč.

Jak je patrné jak z přípravného řízení, tak z řízení před soudem, oba obžalovaní neměli dostatek peněžních prostředků ke svým aktivitám a jejich „donátorem“ byl M. K. a jeho firma,

kdy shodně uváděli, že peníze si obžalovaní pro své aktivity od tohoto půjčovali. V tomto směru již v přípravném řízení na č.l. 694 činil státní zástupce kroky, aby získal důkazy o peněžních tocích v tom smyslu, zda obžalovaní vůbec na vyplácení tvrzených částek měli prostředky. Československá obchodní banka a.s. sice odpověděla (č.l. 697 a násl.), avšak z této odpovědi fakticky nebylo zjištěno nic. Podobně nedotaženě postupoval i soud I. stupně v průběhu hlavního líčení.

Dle názoru odvolacího soudu pro objasnění věci by mohlo být potřebné zobrazit účty, ze kterých obžalovaní pohledávky poškozeným hradili, kolik v daném okamžiku na účtu měli, aby bylo možno zjistit, zda vůbec měli k dispozici peníze v hotovosti, které jsou vždy rozdílem mezi tvrzením poškozených a obžalovaných. V podobném duchu by bylo možno zkoumat též tok peněz mezi svědkem M. K. a jeho firmou a účty obžalovaných.

Pokud jde o závěrečné úvahy soudu I. stupně ohledně hodnocení osob obžalovaných, zejména pak jejich kriminální minulosti, pak i zde soud I. stupně výrazným způsobem pochybil. Pokud v odůvodnění konstatuje, že sice obžalovaný C. byl 6krát soudně trestán, 5krát osvědčen a tudíž nelze k těmto odsouzením přihlížet, tak toto tvrzení nemá oporu v reálném světě. Jak je patrné z rejstříku trestů tohoto obžalovaného, byl odsouzen Okresním soudem v Jeseníku rozsudkem z 13.3.2000 pro krádež k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, který vykonal, kdy znovu byl odsouzen Okresním soudem v Teplicích pro trestný čin loupeže, též k nepodmíněnému trestu odnětí svobody rozsudkem z 11.12.2001, který též vykonal a ani ten není zahlazen.

Dále, pokud upouští od uložení souhrnného trestu ohledně rozsudku Okresního soudu v Kroměříži ze dne 10.5.2012, sp. zn. 9 T 47/2011, který nabyl právní moci téhož dne, mu byl uložen trest odnětí svobody v trvání 3 roků s dohledem a podmíněně odložený na 5 let. Z výše uvedeného tedy je zřejmé, že konec zkušební doby uplynul 10.5.2017, takže úvahy soudu I. stupně bez dalšího o uložení souhrnného trestu nejsou zcela na místě, kdy jako předběžnou otázku si měl vyřešit nejdříve, zda toto odsouzení trvá, či zda se obžalovaný osvědčil.

Ještě méně pozorněji si soud I. stupně počínal ohledně hodnocení osoby obžalovaného M. K.. Zde skutečně byl obžalovaný K. 2krát soudem trestán, poprvé rozsudkem Městského soudu v Brně z 31.1.2012, 2T 168/2011, kdy tento rozsudek nabyl právní moci a kde mu byl uložen peněžitý trest 400.000 Kč pro trestný čin lichvy.

Následně byl tento trest zrušen souhrnným trestem Okresního soudu v Kroměříži 9 T 198/2013, z 10.12.2013, kdy téhož dne nabyl právní moci pro daňový delikt, kdy byl uložen souhrnný trest a to trest odnětí svobody v trvání jednoho roku s podmíněným odkladem na zkušební dobu 2 let a peněžitý trest ve výši celkem 270.000 Kč. Z tohoto spisu je patrné, že se osvědčil z podmíněného trestu odnětí svobody 11.1.2016, kdy peněžitý trest zůstal nezahlázený. Za dané situace potom je na místě uložení souhrnného trestu ohledně všech skutků, které se udály před prvním odsouzením, tedy 31.1.2012. Správně soud I. stupně dovodil, že jediným takovýmto trestným činem je bod 1. Za dané situace mu potom bezpochyby nebránilo uvažovat o souhrnném trestu a pokud od souhrnného trestu upustil, nelze proti tomu nic namítat.

Rozhodně však nelze akceptovat další postup soudu I. stupně pod bodem II) a III) výroku o trestu, kdy z ne zcela jasných příčin jsou ukládány tresty obžalovanému K. dva. Jeden za skutky 2.1, 2.2, 3.1 a 3.2 a další trest za skutky pod bodem 4.1 a 4.2, a to vše za situace, kdy máme ustanovení § 43 odst. 1 trestního zákoníku, který jednoznačně říká, že za všechny trestné činy spáchané tímž obžalovaným je třeba ukládat jediný trest.

Ohledně obou obžalovaných zcela absentuje potom podrobné hodnocení jak předchozí odsouzení mají či nemají vliv na ukládání druhu a výše trestu.

Pochybení ohledně náhrady škody již bylo konstatováno v průběhu zejména týkající se J. B., kdy navíc, jak je patrné ze spisu, ohledně tohoto poškozeného není v odůvodnění jediná zmínka co do výroku o náhradě škody.

Z výše uvedených důvodů proto nezbylo, než napadený rozsudek zrušit a vrátit soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí, neboť závady, které se ve věci vyskytují, jsou takového charakteru, že pokud by je odvolací soud hodlal napravit, musel by zcela nahradit činnost soudu I. stupně. Soud I. stupně se bude v novém dokazování zabývat jednotlivými výtkami shora uvedenými, zejména pak soustředí svoji pozornost na řádné odůvodnění ve věci a pokud by z daného skutkového stavu nebylo možno jen odůvodnění precizovat, nezbude mu, než doplnit dokazování, či změnit své celkové právní úvahy.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Krajský soud v Brně
dne 26. července 2018

Miroslav Dlouhý v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Milena Pánková